

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.955 van 2 april 1998
in de zaak A. 43.603/IX-503.**

In zake : Marc ROBIJN,
wonende te SINT-NIKLAAS,
C. Huysmanslaan 27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de Minister van Financiën,
2. de Staatssecretaris voor Volksgezondheid
en Gehandicaptenbeleid, thans de Minister
voor Volksgezondheid.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Marc ROBIJN op 28 december 1990 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 15 oktober 1990 van de Minister van Financiën, waarbij verzoeker op non-activiteit zonder wedde wordt gesteld op 29 augustus 1990;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 12 december 1994 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 9 maart 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. de BRUYN, die verschijnt voor verzoeker, en van Inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 29 augustus 1990 verklaart de controle-geneesheer van de Administratieve Gezondheidsdienst te Antwerpen dat hij verzoeker, adjunct-verificateur bij de Administratie der Douane en Accijnzen van het Ministerie van Financiën te Antwerpen, onderzocht heeft tijdens een controleonderzoek op 29 augustus 1990 om 17.30 uur en vastgesteld heeft dat "de afwezigheid op heden medisch niet verantwoord is". In het "geneeskundig rapport tot staving van de conclusies" worden de klachten van verzoeker omschreven en noteert de controle-geneesheer een aantal medische gegevens die betrekking hebben op de vaststellingen van zijn onderzoek. Als besluit vermeldt hij "W0 (= werkonbekwaamheid) niet gewettigd".

1.2. Het geneeskundig centrum te Antwerpen van de Administratieve Gezondheidsdienst deelt aan het Ministerie van Financiën, gewestelijke directie der douane en accijnzen te Antwerpen, mee dat de controle op de afwezigheid wegens ziekte of letsel van één dag van ver-

zoeker op 29 augustus 1990 als resultaat heeft dat de afwezigheid medisch niet verantwoord is.

1.3. Op 12 september 1990 wordt verzoeker door de administratie der douane en accijnzen een vraag tot verantwoording voorgelegd. De "aan het personeelslid verweten feiten" zijn als volgt omschreven :

"Op 29 augustus 1990 hebt U een dag ziekteverlof aangevraagd. Door de controlegeneesheer van de Administratieve Gezondheidsdienst werd vastgesteld dat de afwezigheid medisch niet verantwoord was. Gelieve U hiervoor te verantwoorden".

Verzoeker verstrekt volgende uitleg :

"Op 29 augustus 1990 's morgens voelde ik mij niet in staat om te gaan werken. Overeenkomstig het reglement van de AGD heb ik voor 9 uur mijn overste verwittigd van mijn afwezigheid, eraantoevoegende dat het om één dag ging, dus zonder doktersattest.

Vervolgens is de AGD telefonisch op de hoogte gebracht van mijn afwezigheid, een procedure die alleen voorzien is in geval van vermoede onregelmatigheden.

Ik wil in geen geval het appreciatierecht van mijn hiërarchische meerdere in twijfel trekken, maar ik moet er toch op wijzen dat ik in '89 maar één keer één dag ziek ben geweest, en dan nog met een attest AGD 1. Dit jaar was het trouwens ook de eerste keer dat ik van dit recht gebruik heb gemaakt. Mag ik opmerken dat de genomen maatregelen mij van tevoren verdacht hebben gemaakt in de ogen van de controle-dokter ?

Alhoewel de AGD dus reeds 's morgens was verwittigd bood de controledokter zich pas om half zes 's avonds bij mij aan. Na onderzoek bevond hij de dag afwezigheid medisch niet verantwoord. Daarbij stel ik me de vraag hoe hij 's avonds kan vaststellen dat ik 's morgens fit genoeg was om te gaan werken. Door pas 's avonds te komen heeft de AGD mij ernstig beknot in mijn rechten want men heeft het mij onmogelijk gemaakt verhaal uit te oefenen.

Bovendien heeft de dokter ten onrechte de procedure gestart van werkhervatting in geval van meerdere dagen ziekteverlof; alhoewel ik hem nadrukkelijk gezegd heb dat ik mijn huisarts niet geraadpleegd had. Zo heeft hij mij a.h.w. verplicht alsnog naar mijn dokter te gaan; deze te betrekken in een zaak waar hij niets mee te maken had en heeft hij mij onnodig kosten laten maken.

Aangezien mijn rechten werden geschonden en gezien de administratieve vergissing van de controledokter kan ik niet akkoord gaan met het aanrekenen van een dag vakantie noch met een dag non-activiteit.

Mag ik er bovendien op wijzen dat volgens DI 153.22 § 18 een bericht AGD 8/9 geen aanleiding kan geven tot het instellen van de tuchtprocedure".

1.4. Met een verslag van 9 oktober 1990 (Personeel nr. 1098/90) deelt de directeur der douane en accijnzen te Antwerpen aan de directeur-generaal der douane en accijnzen te Brussel het volgende mee :

"Uit bijgaande kaart AGD 8/9c blijkt dat de dag van 29.08.1990 waarop betrokkene 1 dag ziekteverlof genoot, medisch niet verantwoord was.

Daar het vakantieverlof voor het jaar 1990 volledig genoten is door de heer Robijn stel ik voor hem bij toepassing van art. 2 van het KB van 1.6.1964 op non-activiteit zonder wedde te plaatsen voor de dag van 29.08.1990".

1.5. Bij besluit van 15 oktober 1990 van de Minister van Financiën, "namens de Minister, voor de directeur-generaal", ondertekend door de inspecteur-generaal van de Administratie der douane en accijnzen, wordt verzoeker op non-activiteit zonder wedde gesteld op 29 augustus 1990. In de aanhef van dit besluit wordt verwezen naar het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en naar het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de Rijksbesturen en betreffende de afwezigheden wegens persoonlijke aangelegenheden, inzonderheid artikel 2. Voorts wordt in de aanhef overwogen dat verzoeker "onregelmatig afwezig is geweest op 29 augustus 1990".

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Op 19 oktober 1990 deelt de inspecteur-generaal die het bestreden besluit heeft ondertekend, dit besluit mede aan de directeur der douane en accijnzen te Antwerpen "tot uitvoering en als gevolg aan zijn verslag

van 9 oktober 1990, Personeel nr. 1098/90". Hij vestigt inzonderheid de aandacht op de bepalingen van artikel 3, § 3, en 14, § 2 tot en met § 5, van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende de vermindering van de aanspraak op het vakantieverlof en op het ziekteverlof.

Op 31 oktober 1990 wordt het bestreden besluit medegedeeld aan verzoeker;

2. Over de aanwijzing van de verwerende partij.

Overwegende dat verzoeker geen enkele beslissing uitgaande van de tweede verwerende partij bestrijdt; dat bijgevolg de tweede verwerende partij buiten de zaak moet worden gesteld;

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het verzoekschrift opwerpt, afgeleid uit het gegeven dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel dienend argument aanhaalt en zich beperkt tot een uiteenzetting van zijn persoonlijke visie op de feiten, gesteund op een eigen interpretatie van, onder meer, het begrip "misbruik", dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling, noch ander rechtsmiddel als basis voor de klacht wordt naar voor gebracht, dat het door verzoeker aangehaalde reglement van de Administratie Gezondheidsdienst niet als dusdanig kan worden beschouwd, en dat volgens een vaste rechtspraak van de Raad van State een verzoekschrift waarin de geschonden wettelijke en reglementaire voorschriften of rechtsprincipes niet zijn opgenomen, als niet ontvankelijk moet worden beschouwd; dat de verwerende partij verder betoogt dat de Raad van State ambtshalve op de onontvankelijkheid wijst van een verzoekschrift dat geen enkel vernietigingsmiddel of

slechts een louter feitelijk middel aanvoert of van een verzoekschrift dat geen enkel rechtsmiddel bevat;

3.2. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de in het verzoekschrift aangehaalde middelen op voldoende duidelijke wijze de door de verwerende partij geschonden bepalingen naar voren brengen en de daaruit voor hem voortvloeiende gevolgen uiteenzetten, dat zeer duidelijk wordt gesteld dat het bestreden besluit willekeurig getroffen werd met een totaal gebrek aan - in redelijkheid - vereiste deugdelijke motieven en met een totale miskennis van de normale belangen van de dienst; dat hij besluit dat het verzoekschrift als ontvankelijk moet worden beschouwd;

3.3.1. Overwegende dat een middel in de zin van artikel 2, § 1, 2°, van het Algemeen Procedurereglement op voldoende duidelijke wijze te kennen moet geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handeling zou zijn geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel zou zijn geschonden;

3.3.2. Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de bestreden beslissing willekeurig is, daar zij niet geschraagd is door "de vereiste, in redelijkheid aanvaardbare motieven"; dat hij in dit verband aanvoert dat de hiërarchische oversten onrecht de procedure bedoeld in nummer 15 van het reglement aangaande de administratieve gezondheidsdienst in werking heeft gesteld daar er geen enkel gegeven was waaruit redelijkerwijze kon blijken dat zijn afwezigheid een misbruik uitmaakte; dat hij stelt dat het controlebezoek omwille van het tijdstip waarop het gebeurde, aan zijn doel is voorbijgeschoten, zodat niet kon worden geconcludeerd dat zijn afwezigheid medisch onverantwoord was; dat hij voorts aanvoert dat het bestreden besluit niet strookt met de normale belangen van de dienst en enkel tot doel heeft hem een disciplinaire maatregel op

te leggen en dat de genomen maatregel moet worden beschouwd als een verdoken tuchtstraf; dat verzoeker aldus ontvankelijke middelen aanvoert die voldoen aan de in 3.3.1. gestelde voorwaarden, aangezien hij de overtreden rechtsregels of rechtsbeginselen aanwijst en uit zijn argumentatie ter ondersteuning van de middelen in voldoende mate blijkt op welke wijze hij de aangewezen regels of beginselen geschonden acht; dat het gegeven dat zijn betoog voor een groot deel is gesteund op feitelijke elementen, niet betekent dat hij enkel en alleen een feitelijk middel aanvoert; dat het verzoekschrift ontvankelijk is;

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1.1. Overwegende dat verzoeker in zijn eerte middel aanvoert dat de bestreden beslissing willekeurig is, daar zij niet is geschraagd door "de vereiste, in redelijkheid aanvaardbare motieven"; dat hij te dien aanzien betoogt :

"(...) Ten opzichte van de overheid.

De hiërarchische overste heeft, na de telefonische verwittiging van verzoeker dat hij niet in staat was te komen werken, onmiddellijk de procedure, vervat in artikel 15 van het reglement aangaande de administratieve gezondheidsdienst in werking gesteld.

Dit gegeven houdt in dat de hiërarchische overste wist of meende te weten dat er, in hoofde van verzoeker, kans op een misbruik bestond.

Verzoeker vraagt zich wel af op welke grond de overheid zich steunde om dergelijke procedure aan te vatten.

Verzoeker heeft verleden jaar slechts éénmaal een ééndagsverlof wegens ziekte dienen te nemen en de bewuste dag (29.8.1990) is eveneens de eerste dag dat hij zich afwezig moest melden wegens ziekte.

Hij meent dan ook dat er zich geen enkel feit voordoet dat, alle redelijkheid in acht genomen, zou wijzen op enig misbruik in zijn hoofde.

Verzoeker meent dan ook dat de beslissing niet rust op objectief aanneembare redenen, dat zelfs niet kan worden vastgesteld worden welke die beweegredenen zijn.

Dat zulks alleszins niet kan zijn het beteugelen van misbruiken is voldoende aangetoond.

(...) Ten opzichte van de Administratieve Gezondheidsdienst.

De beslissing van de controlerende geneesheer luidde dat de afwezigheid van verzoeker medisch onverantwoord was.

Verzoeker is het met deze opvatting niet eens.

Hij voelde zich 's morgens onwel en niet in staat om het werk aan te vatten. Hij verwittigde zijn hiërarchische overste van dit feit vóór 9 uur.

Een medisch attest was niet vereist : verzoeker meende dat hij de volgende dag de dienst zal kunnen hervatten.

Het doel van ziekteverloven van één dag waarvoor geen medisch attest vereist is, is juist een oplossing voorzien voor ongesteldheden en bepaalde toestanden, die hoewel voldoende ernstig, van korte duur zijn.

Om 17.30 uur 's avonds biedt de controlegeneesheer zich aan.

Hoe hij op dat tijdstip kan oordelen over feiten die zich voornamelijk in de voormiddag gemanifesteerd hebben, is onduidelijk voor verzoeker.

Om 17.30 uur was verzoeker in zoverre opgeknapt dat hij, met nog meer zekerheid dan 's morgens, zich in staat voelde de volgende dag het werk te hervatten.

De symptomen waren praktisch gans verdwenen en het controlebezoek is dan ook zijn doel voorbijgeschoten";

4.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij als volgt antwoordt :

"De argumentatie van verzoeker berust op een loutere feitenkwestie en op een persoonlijke interpretatie van het begrip 'misbruik'.

Het is zonder meer duidelijk dat de term 'misbruik', zoals die meermaals voorkomt in de sub II, A, 3, vermelde administratieve bepalingen, niet moet benaderd worden vanuit het oogpunt van de frekwentie der ééndaagse afwezigheden - wat de opinie van verzoeker blijkt te zijn - maar wel degelijk geïnterpreteerd moet worden naar het medisch al dan niet verantwoord zijn van de - zelfs éénmalige - ééndaagse afwezigheid.

Hoe zou trouwens van slecht beheer getuigen en geenszins overeenstemmen met de van de hiërarchische chefs verwachte verantwoordelijkheidszin en initiatief in de bestrijding van het absentisme zo zij geen gebruik zouden maken van de door de Administratieve Gezondheidsdienst geboden mogelijkheden tot controle van de afwezigheden wegens ziekte.

Uit hetgeen voorafgaat moge blijken dat de Administratie zich strikt aan de richtlijnen gehouden

heeft zodat er geen grond is tot vernietiging van het aangevallen besluit.

Reeds vroeger heeft de Raad van State trouwens geoordeeld dat de middelen die beperkt zijn tot een kritiek van de opportuniteit van een administratieve akte, niet van zodanige aard zijn dat zij de nietigverklaring van deze akte kunnen staven (vgl. arresten Dassonville, nr. 312, van 31 augustus 1950, Vandermoussen, nr. 11.867, van 9 juni 1966, Beugnier, nr. 12.125, van 22 december 1966, Vermeulen, nr. 19.922, van 20 november 1979).

Anderzijds is het zonder meer tergend te noemen dat een ambtenaar het resultaat van een loutere feitenkwestie - waaraan hijzelf aan de basis ligt en waarin zijn schuld vaststaat, gelet op het positieve medische controleonderzoek - ter vernietiging aan de Raad van State onderwerpt";

4.1.3. Overwegende dat verzoeker als volgt replieert :

"Tegenpartij stelt dat de argumentatie van verzoeker berust op een feitenkwestie en op een persoonlijke interpretatie van het begrip misbruik.

Zij stelt verder dat de term 'misbruik' niet moet benaderd worden vanuit het oogpunt van de frequentie van de ééndaagse afwezigheden maar louter van het al dan niet medisch verantwoord zijn van de zelfs eenmalige afwezigheden.

Uit de reglementering terzake blijkt dat 'rekening houdend met de restricties inzake personeelsbezetting die een maximale activiteit van het beschikbare personeel noodzakelijk maken, past het dat de dienstchefs zich terdege bewust zijn van het grote belang de misbruiken inzake afwezigheden wegens (... onleesbaar) alsmede van hun verantwoordelijkheid in die aangelegenheid, hetgeen geenszins betekent dat systematisch een beroep moet worden gedaan op de controle van de Administratieve Gezondheidsdienst, indien er helemaal geen sprake van misbruik is'.

Over het medisch verantwoord karakter van de afwezigheid oordeelt de controlegeneesheer en niet de hiërarchisch overste.

Derhalve moeten er voor het vermoeden van misbruik andere overwegingen de grondslag uitmaken.

Tegenpartij heeft niet gesteld waarop de verdenking van misbruik in casu zou gestoeld zijn.

Verzoeker meent dan ook dat logischerwijze verdenking van misbruik slechts kan ontstaan ten aanzien van ambtenaren die een zekere neiging vertonen te gretig gebruik te maken van de eendaagse afwezigheid wegens ziekte.

De controle is dan ook voornamelijk gericht tegen ambtenaren wiens hoge frequentie van kortstondige

afwezigheden de aandacht getrokken heeft van hun hiërarchische oversten.

Dat dit niet het geval is voor verzoeker blijkt reeds duidelijk uit het geringe aantal door hem genomen ziektedagen.

Bovendien stelt tegenpartij dat het van slecht beheer zou getuigen en geenszins overeenstemmen met de van de hiërarchische chef verwachte verantwoordelijkheidszin en initiatief in de bestrijding van het absenteïsme zo zij geen gebruik zouden maken van de administratieve mogelijkheden tot controle van de afwezigheden wegens ziekte.

Tegenpartij vergeet wel te vermelden dat zulks niet systematisch hoeft en enkel indien er een verdenking van misbruik is.

Waaruit zulks in casu zou blijken wordt door tegenpartij niet uiteengezet.

Of het van goed beheer getuigt een ambtenaar - in wiens geval er geen sprake kon zijn van verdenking tot misbruik - op diens eerste dag afwezigheid te laten controleren is zeer de vraag.

Tegenpartij houdt voor dat het beroep tergend zou ingesteld zijn.

Verzoeker vindt die opmerking meer dan tergend : hij heeft aangetoond dat er absoluut geen aanwijsbare redenen waren om hem te doen controleren, daar er geen sprake was van enig misbruik en bovendien is het advies van de controlegeneesheer geenszins gegrond daar deze om 17.30 uur niet meer kan oordelen over de gezondheidstoestand van verzoeker toen hij zich naar het werk diende te begeven.

Bovendien betekent die een dag non-activiteit een ernstig niet te herstellen nadeel omdat zijn tweejaarlijkse weddeverhogingen telkens met een maand worden verschoven, een reden te meer voor verzoeker om zijn rechten te verdedigen bij de Raad van State, enige rechtsinstantie daar voor bevoegd, te meer daar er geen ander beroep meer voor verzoeker openstaat";

4.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog aanvoert dat de Administratieve Gezondheidsdienst weliswaar op eigen initiatief steeds een onderzoek kan verrichten, maar enkel in geval van misbruik of van een vermoeden van misbruik wanneer zulks op vraag van de hiërarchische overste gebeurt;

4.1.4.1. Overwegende dat het bestreden besluit is gesteund op artikel 2 van het koninklijk besluit van 1 juni 1964 betreffende sommige verloven toegestaan aan personeelsleden van de rijksbesturen en betreffende de

afwezigheid wegens persoonlijke aangelegenheden, zoals gewijzigd bij artikel 19, 1°, van het koninklijk besluit van 1 oktober 1987; dat die bepaling op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen, als volgt luidde :

"De in artikel 1 bedoelde ambtenaren mogen niet van hun dienst afwezig zijn tenware zij verlof of vrijstelling hebben bekomen.

(...)

Onverminderd de eventuele toepassing van een tuchtstraf of van een administratieve maatregel, komt de ambtenaar die zonder toestemming afwezig is of de duur van zijn verlof zonder geldige reden overschrijdt, van rechtswege op non-activiteit zonder wedde te staan. In die stand behoudt hij zijn rechten op verhoging in wedde. Indien hij echter rijksambtenaar is kan hij voor de niet gewettigde duur van zijn afwezigheid zijn aanspraken op bevordering niet doen gelden noch een bevordering of verandering in graad verkrijgen";

dat artikel 19 van datzelfde besluit, op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen, als volgt luidde :

"De wegens ziekte of gebrekkigheid afwezige ambtenaar staat onder het geneeskundig toezicht van de administratieve gezondheidsdienst, overeenkomstig de door Ons, op de voordracht van de minister die bedoelde dienst onder zijn gezag heeft en van de minister wiens bevoegdheid het openbaar ambt behoort vastgestelde modaliteiten";

dat ofschoon de modaliteiten van dit toezicht nog niet nader zijn vastgesteld, dit artikel op zichzelf inhoudt dat de administratieve gezondheidsdienst de ziektetoestand van de afwezige ambtenaar vermag te controleren; dat uit het gegeven dat in nummer 15 van het Reglement van de Administratieve Gezondheidsdienst, - reglement dat, ondanks zijn benaming op zich geen normatieve waarde heeft, maar als een gewone rondzendbrief moet worden aangezien -, wordt voorgeschreven dat de "naasthogere" chef of zijn hiërarchische meerderen die gebeurlijk op de hoogte zijn van een misbruik inzake afwezigheid wegens ziekte, dit bij dringende nota of langs telefonische of telegrafische weg aan het geneeskundig

centrum ter kennis brengen, niet kan worden afgeleid dat de Administratieve Gezondheidsdienst geen onderzoek zou mogen verrichten om de medische gegrondheid van de afwezigheid te onderzoeken wanneer niet blijkt dat er enig vermoeden van misbruik aanwezig is; dat het niet ter zake doet op wiens initiatief die controle is verricht; dat het dan ook geen belang heeft te onderzoeken of de hiërarchische overste van verzoeker redelijkerwijze al dan niet een misbruik kon vermoeden;

4.1.4.2. Overwegende dat de controlegeneesheer die verzoeker op 29 augustus 1990 onderzocht, van mening was dat de afwezigheid van verzoeker medisch niet verantwoord was; dat die vaststelling op zich een objectieve en redelijke grondslag is voor de bestreden beslissing; dat verzoeker evenwel het oordeel van de controlerende geneesheer aanvecht; dat de Raad van State niet vermag het oordeel van de bevoegde geneesheer opzij te stellen, tenzij dat oordeel kennelijk onredelijk zou zijn; dat verzoeker er niet toe komt aan te tonen dat zulks het geval zou zijn; dat hij er met name niet in slaagt aan te tonen dat er medisch gezien over de realiteit van de door hem 's morgens geuite klachten 's avonds geen uitspraak meer kon worden gedaan, noch dat de controlerende geneesheer een kennelijk onredelijk oordeel zou hebben uitgebracht door hem op 29 augustus 1990 arbeidsgeschikt te verklaren;

4.1.4.3. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn tweede middel aanvoert dat het bestreden besluit niet strookt met de normale belangen van de dienst en, gezien de omstandigheden op zijn werk en zijn syndicale activiteiten, enkel tot doel heeft hem een tuchtstraf op te leggen;

4.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat het om de persoonlijke mening van verzoeker gaat, die kant noch wal raakt; dat zij stelt dat, overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State, loutere beweringen die niet ter zake dienen, niet kunnen worden aangenomen;

4.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord niet terugkomt op dit middel;

4.2.4. Overwegende dat noch uit de formele motivering van het bestreden besluit, noch uit de stukken van het dossier blijkt dat dit besluit een verdoken tuchtstraf zou opleggen; dat verzoeker op geen enkele wijze enig gegeven aanbrengt dat bewijst dat de genomen maatregel moet worden beschouwd als een verdoken tuchtstraf; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Gehandicaptenbeleid, thans de Minister voor Volksgezondheid, wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april 1900 achtennegtig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. G. BAETEMAN,

A. BEIRLAEN,
J. SMETS,
M. MILOJKOWIC,

eerste voorzitter van
de Raad van State,
staatsraad,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

G. BAETEMAN.